

TRACY DEONN

LEGENDBORN

KRUMMHOLZ

Breda / Antwerpen

Voor mijn moeder

PROLOOG

HET LICHAAM VAN DE POLITIEAGENT wordt wazig en scherpt dan weer aan.

Ik kijk hem niet recht aan. Ik kan me in deze kamer toch niet echt op één ding concentreren, maar als ik opkijk, lijkt zijn gezicht te golven.

Zijn badge, het rechthoekige naambordje, zijn dasspeld? Alle kleine metalen details op zijn borst rimpelen en glanzen als los kleingeld op de bodem van een fontein.

Niets aan hem lijkt stevig. Niets aan hem voelt echt.

Maar daar denk ik niet over na. Dat kan ik niet.

Bovendien ziet alles er onwerkelijk uit als je drie uur achter elkaar hebt gehuild.

De politieagent en de verpleegkundige hebben mijn vader en mij in een piepkleine mintgroene kamer gezet. Nu zitten ze aan de overkant van de tafel. Ze zeggen dat ze ons 'de situatie uitleggen'. Deze mensen voelen niet echt, maar de 'situatie' die ze blijven uitleggen evenmin.

Ik huil niet om de dood van mijn moeder. Of om mezelf. Ik huil omdat deze vreemden in het ziekenhuis, de verpleegkundige, de arts, de politieagent, mijn moeder niet kennen en toch het dichtst bij haar waren toen ze stierf. En als jouw mensen sterven, moet je luisteren hoe vreemden jouw nachtmerrie hardop werkelijkheid maken.

'We hebben haar rond acht uur gevonden op Route 70,' zegt de politieagent. De airconditioning slaat aan. De scherpe geur van ziekenhuiszeep en vloerreiniger waait in ons gezicht.

Ik luister naar mensen die ik niet ken en die over mijn moeder in de verleden tijd praten, over de persoon die mij op de wereld heeft gezet en mijn heden heeft gemaakt. Ze zetten mijn hart, mijn hele kloppende, bloedende, gescheurde hart, hier voor mijn ogen in de verleden tijd. Het voelt als een *schending*.

Deze vreemden in uniform snijden me open met hun woorden, maar ze doen gewoon hun werk. Ik kan toch niet schreeuwen tegen mensen die gewoon hun werk doen?

Ik wil het wel.

Mijn vader zit op een met vinyl beklede stoel. Die kraakt wanneer hij vooroverbuigt om alinea's met kleine lettertjes op papieren te lezen. Waar komt al dat papierwerk vandaan? Wie heeft er formulieren klaarliggen voor de dood van mijn moeder? Waarom zijn zij er klaar voor terwijl ik dat niet ben?

Mijn vader stelt vragen, zet zijn handtekening, knippert, ademt, knikt. Ik vraag me af hoe hij kan functioneren. Het leven van mijn moeder is gestopt. Zou dan niet alles en iedereen moeten stoppen met leven?

Ze werd verpletterd in onze gezinsauto, haar lichaam half in elkaar gedrukt onder het dashboard na een aanrijding waarbij de dader is doorgereden. Ze was alleen totdat een vriendelijke, waarschijnlijk geschrokken voorbijganger haar gekantelde auto langs de weg zag staan.

Bloedrode draad verbindt de laatste woorden die ik tegen mijn moeder zei, gisteravond, boos, met een andere avond in februari. Een avond waarop mijn beste vriendin Alice en ik, samen in de kelder van het split-levelhuis van haar ouders, besloten dat het Early College Program van UNC-Chapel Hill onze droom was. *Slimme middelbare scholieren kunnen in twee jaar studiepunten halen aan Carolina, het leven op de campus ervaren en zelfstandig worden.* Tenminste, dat stond in de brochure.

Voor Alice en mij was Early College het ticket van twee meisjes met een migratieachtergrond om weg te komen uit een klein stadje in het landelijke North Carolina. Voor ons betekende het grotere ideeën, grotere lokalen, en *avontuur*. We vulden samen onze aanmeldingen in. Liepen na school samen het postkantoor van Bentonville binnen. Lieten samen de enveloppen in de gleuf glijden. Als we werden toegelaten, konden we Bentonville High verlaten en verhuizen naar een studentenflat vier uur van huis – en weg van ouders die ons zo stevig vasthielden dat we soms geen lucht kregen.

Tien jaar voordat ik werd geboren, studeerde mijn moeder aan Carolina. Een veelbelovend wetenschapper. Ik had de verhalen jarenlang gehoord. De ingelijste foto's gezien van ingewikkelde scheikundeproeven: bekersglazen en glazen pipetten; een veiligheidsbril rustend op haar hoge jukbeenderen. Het was eigenlijk haar schuld dat ze dat idee in mijn hoofd had geplant. Dat hield ik mezelf in elk geval voor.

Onze brieven kwamen gisteren. De ouders van Alice wisten dat ze zich had aangemeld. Ze straalden alsof zij zelf waren toegelaten.

Ik wist dat het bij mij niet zo zou gaan; ik had me achter de rug van

mijn moeder om aangemeld, ervan overtuigd dat ze me zou loslaten zodra ik was toegelaten, zodra ik die brief had. Ik had haar de brief op blauw-wit Carolina-papier gegeven, glimlachend alsof het een trofee was.

Ik had haar nog nooit zo boos gezien.

Mijn brein accepteert niet waar mijn lichaam zit. Het rangschikt de afgelopen zesendertig uur in een poging te begrijpen hoe ik in deze ziekenhuiskamer ben beland.

Gisteravond: ze brieft over vertrouwen en veiligheid en niet te snel volwassen willen worden.

Ik schreeuwde over oneerlijkheid, over wat ik had verdiend en hoe ik weg moest van zandwegen.

Vanochtend: ik was nog steeds boos toen ik wakker werd. In bed nam ik me in stilte voor de hele dag niet tegen haar te praten. Dat voornemen voelde goed.

Vandaag: een gewone, niets bijzonders dinsdag, behalve dat er voor mij een koppige onderstroom onder zat van *We praten later wel*.

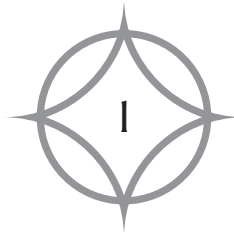
Vanavond: ze reed na haar werk naar huis. Toen: een auto. Nu: deze bleekgroene kamer en een desinfecterende geur die brandt in mijn neus. Voor altijd: *We praten later wel* is niet hetzelfde als *We praten nooit meer*.

De draad uit februari trekt zich strak om me heen alsof ik nooit meer adem zal halen, maar toch praat de politieagent nog steeds door, glanzend en glanzend.

De lucht om hem heen lijkt te leven. Alsof hij doordrenkt is van magie.

Maar als je hele wereld uit elkaar valt, is een beetje magie *niets*.

DRIE MAANDEN LATER

EEN EERSTEJAARS van Carolina rent door het donker en werpt zich van de klif de maanverlichte nacht in.

Zijn schreeuw jaagt slaperige vogels op uit de bomen. Het geluid weerkaatst tegen de rotswand langs de Eno Quarry. Zaklampen volgen zijn zwiepende lichaam, armen maaierend, benen trappend, tot hij met een knallende plons het water raakt. Boven op de rand juichen en gillen zo'n dertig studenten; hun vreugde slingert zich tussen de pijnbomen door. Als een bewegend sterrenbeeld glijden kegelvormige lichtbundels over het oppervlak van het meer. Een gezamenlijke ademhaling wordt ingehouden. Alle ogen zoeken. Wachten. Dan barst de jongen brullend uit het water op, en de menigte ontploft.

Van een klif springen is de perfecte formule voor zuidelijk-witte-jongenslol: roekeloosheid op het platteland, een zaklamp als minimale voorzorg, en een uitdaging. Ik kan mijn blik niet losmaken. Elke aanloop trekt mijn eigen voeten een paar centimeter dicht naar de rand. Elke sprong in het niets, dat zwevende moment voor de val, roept iets wilds in mijn borst wakker.

Ik druk dat verlangen weg. Sluit het op. Spijker het dicht.

'Geluk dat hij z'n verdomde benen niet breekt,' mompelt Alice in haar zachte zuidelijke tongval. Ze snuift en kijkt over de rand hoe de grijnzende springer uitstekende rotsen en blootliggende wortels vastgrijpt om omhoog te klauteren. Haar steile, gitzwarte haar plakt tegen haar slaap. De warme, kleverige lucht van eind augustus drukt op onze huid. Mijn krullen heb ik al hoog op mijn hoofd gebonden, zo ver mogelijk van mijn nek, dus ik geef haar het extra elastiekje dat om mijn pols zit. Zonder iets te zeggen steekt ze haar haar in een staart. 'Ik heb op weg hierheen over deze groeve gelezen. Om de paar jaar raken er kinderen gewond, vallen ze op de rotsen, verdrinken ze. Wij springen echt niet en het wordt laat. We moeten gaan.'

'Waarom? Omdat je wordt lekgeprikt?' Ik sla naar een zoemend stipje bij haar arm.

Ze werpt me een vernietigende blik toe. 'Ik ben beledigd door je zwakke poging om van onderwerp te veranderen. Dat is geen beste-vrienden-gedrag. Je bent ontslagen.' Alice wil sociologie studeren en daarna mis-schieten rechten. Ze ondervraagt me al sinds we tien zijn.

Ik rol met mijn ogen. 'Je hebt me al vijftig keer ontslagen als beste vriendin en toch neem je me steeds weer aan. Deze baan is waardeloos. HR is een nachtmerrie.'

'En toch kom je steeds terug. Bewijs, zij het indirect, dat je het werk leuk vindt.'

Ik haal mijn schouders op. 'Het betaalt goed.'

'Je weet waarom ik dit niet leuk vind.'

Dat weet ik. Het was niet alsof ik van *plan* was om op onze eerste avond op de campus de wet te overtreden, maar na het eten diende de gelegenheid zich aan in de gedaante van Charlotte Simpson, een meisje dat we kenden van Bentonville High. Charlotte stak haar hoofd onze kamer in nog voor we klaar waren met uitpakken en eiste dat we meegingen voor een avondje uit. Na twee jaar EC had ze zich dit jaar officieel ingeschreven als undergraduate aan Carolina en blijkbaar was ze ergens in de tussentijd een feestbeest geworden.

Overdag is Eno River State Park open om te wandelen, kamperen en kajakken, maar als je na sluitingstijd door de hekken glipt, zoals al deze studenten hier, is het waarschijnlijk of eigenlijk zeker huisvredebreuk. Normaal gesproken zou ik daar niet aan beginnen, maar Charlotte legde uit dat de avond voor de eerste collegedag bijzonder is.

Het is traditie dat sommige derde- en vierdejaars een feest organiseren bij de Quarry. Ook traditie? Dat eerstejaars van de kliffen in het mineraalrijke meer springen. Het park ligt in Orange en Durham County, ten noorden van de I-85, op zo'n vijftiwintig minuten van de campus van Carolina.

Charlotte reed ons hierheen in haar oude zilveren Jeep, en de hele rit voelde ik hoe Alice naast me op de achterbank steeds kleiner werd onder het gewicht van de illegaliteit.

Het ongeremde gelach van de springer stijgt al over de rand nog voor zijn hoofd dat doet. Ik kan me niet herinneren wanneer mijn lach voor het laatst zo klonk.

'Je vindt dit niet leuk omdat het', ik laat mijn stem dalen tot een dramatisch gefluister, 'tegen de regels is?'

Alice' donkere ogen branden achter haar bril. 'Als we 's nachts buiten de campus worden betrap, worden we *automatisch* uit EC gezet.'

‘Wacht even. Charlotte zei dat er elk jaar een heleboel studenten gaan.’

Weer rent iemand uit het bos. Een diepere plons. Gejuich. Alice steekt haar kin in de richting van de anderen. ‘Dat zijn zij. Vertel me eens waarom jij hier wilt zijn?’

Omdat ik nu niet gewoon in onze kamer kan zitten. Omdat er sinds mijn moeder is gestorven een versie van mij bestaat die dingen kapot wil maken en wil schreeuwen.

Ik haal een schouder op. ‘Wat is een betere manier om ons avontuur te beginnen dan met een *snuffe* rebellie?’

Ze kijkt niet geamuseerd.

‘Zei iemand rebellie?’ Charlottes laarzen knarsen door bladeren en dennennaalden. Het scherpe geluid steekt af tegen het monotone getjirp van krekels en de lage bas die vanaf de luidsprekers van het feest onze kant op dreunt. Ze blijft naast me staan en veegt haar rossige paardenstaart van haar schouder. ‘Gaan jullie springen? Het is traditie.’ Ze grijnst. ‘En het is leuk.’

‘Nee,’ schiet bijna uit Alice’ mond. Er moet iets op mijn gezicht te zien zijn, want Charlotte glimlacht breder en Alice zegt: ‘Bree’

‘Ben jij niet pre-med of zo, Charlotte?’ vraag ik. ‘Hoe kun je tegelijk zo slim zijn en zo’n slechte invloed?’

‘Het is college,’ zegt Charlotte met een schouderophaal. “‘Slim maar een slechte invloed” geldt voor ongeveer de helft van de studenten.’

‘Char?’ roept een jongensstem vanachter een haveloze hulststruik. Charlottes gezicht breekt open in een brede glimlach nog voor ze zich omdraait naar de lange roodharige jongen die op ons afloopt. In de ene hand houdt hij een rode plastic beker, in de andere een zaklamp.

‘Hé, schat,’ kirt Charlotte, en ze begroet hem met een giechelende kus.

‘Char?’ vorm ik geluidloos naar Alice, die een grimas trekt.

Als ze loskomen, wenkt Charlotte ons. ‘Schat, dit zijn nieuwe EC’ers van thuis. Bree en Alice.’ Ze krult zich om de arm van de jongen heen als een koala. ‘En dit is mijn vriendje. Evan Cooper.’

Evan neemt uitgebreid de tijd om ons op te nemen; ik vraag me af wat hij denkt.

Alice is Taiwanees-Amerikaans, klein en pezig, met oplettende ogen en een bijna permanente grijns. Haar hele stijl draait om kleden om indruk te maken “voor het geval dat” en vanavond draagt ze een donkere spijkerbroek en een blouse met stippen en een rond kraagje. Onder

Evans blik schuift ze haar ronde bril hoger op haar neus en zwaait verlegen.

Ik ben een meter achtenzeventig, lang genoeg om voor een studente door te gaan, en zwart. Gezegd met de jukbeenderen en rondingen van mijn moeder en de volle mond van mijn vader. Ik heb een oude spijkerbroek en een T-shirt aangetrokken. Verlegen is niet echt mijn ding.

Evans ogen worden groot als hij mij goed bekijkt. 'Jij bent toch dat meisje van wie haar moeder is overleden? Bree Matthews?'

Een steek van pijn vanbinnen, en mijn muur klapt omhoog. De dood creëert een parallel universum, maar na drie maanden heb ik geleerd hoe ik daarin moet leven.

Charlotte stoot Evan met haar elleboog in zijn zij en werpt hem een vernietigende blik toe. 'Wat?' Hij heft zijn handen. 'Dat zei je toch?'

'Sorry.' Ze kapt hem af, haar blik verontschuldigend.

Mijn muur werkt twee kanten op: hij verbergt wat verborgen moet blijven en helpt me tonen wat ik wil tonen. Vooral handig bij de Gecondoleerd-met-je-verlies-groep. In mijn hoofd zie ik hoe de muur nu extra verstevigd is. Sterker dan hout, dan ijzer, dan staal. Dat moet ook, want ik weet wat er komt: Charlotte en Evan gaan de voorspelbare woordenstroom loslaten die iedereen gebruikt zodra ze beseffen dat ze praten met Het Meisje Van Wie De Moeder Is Overleden.

Het is net Troost-voor-Rouwenden-bingo, alleen verliest iedereen als alle vakjes zijn afgestreept.

Charlotte recht haar schouders. *Daar gaan we.*

'Hoe gaat het met je? Kan ik iets voor je doen?'

Dubbele klapper.

De echte antwoorden? De echt-échte antwoorden? *Niet goed en Nee.* In plaats daarvan zeg ik: 'Het gaat wel.' Omdat niemand de echte antwoorden wil horen. Wat de Gecondoleerd-met-je-verlies-groep wil, is zich goed voelen omdat ze de vragen stellen. Dit spel is afschuwelijk.

'Ik kan het me niet voorstellen,' mompelt Charlotte, en weer is er een vakje afgestreept. Ze kunnen het zich wel voorstellen; ze willen het alleen niet.

Sommige waarheden leer je alleen door tragedie. De eerste die ik leerde, is dat wanneer mensen jouw pijn erkennen, ze willen dat jouw pijn hen ook erkent. Ze moeten het in real time zien, anders doe je je deel niet.

Charlottes hongerige blauwe ogen zoeken naar mijn tranen, mijn trillende onderlip, maar mijn muur staat overeind, dus die krijgt ze

niet. Evans gretige blik speurt naar mijn verdriet en lijden, maar wanneer ik mijn kin uitdagend optil, wendt hij zijn ogen af.

Mooi.

‘Gecondoleerd met je verlies.’

Verdomme.

Met de woorden die ik het meest verafschuw, heeft Evan bingo.

Mensen raken dingen kwijt als ze even niet opletten. Daarna vinden ze dat ding weer terug op de plek waar het verloren lag. Maar mijn moeder is niet kwijt. Ze is weg.

Voor-Bree is ook weg, al doe ik alsof dat niet zo is.

Na-Bree ontstond de dag nadat mijn moeder stierf. Ik ging die nacht slapen en toen ik wakker werd, was ze er. Na-Bree was er tijdens de uitvaart. Na-Bree was er toen de burens aanbelden met medeleven en een ovenschotel met broccoli. Na-Bree was bij me toen de laatste bezoekers eindelijk naar huis gingen. Ook al herinner ik me van het ziekenhuis alleen wazige flarden, trauma-gerelateerd geheugenverlies, volgens het vreemde, belerende rouwboek van mijn vader, ik heb Na-Bree. Ze is het ongewenste souvenir dat de dood me gaf.

In mijn hoofd lijkt Na-Bree bijna op mij. Lang, atletisch, warmbruine huid, bredere schouders dan ik zou willen. Maar waar mijn donkere, strakke krullen meestal boven op mijn hoofd zijn opgestoken, vallen die van Na-Bree wijd en los als de takken van een oude eik. Waar mijn ogen bruin zijn, hebben die van haar de donkere oker-, karmozijn- en obsidiaankleuren van gesmolten ijzer in een oven, want Na-Bree staat voortdurend op ontploffen. Het ergst is het ’s nachts, wanneer ze van binnen uit tegen mijn huid drukt en de pijn ondraaglijk wordt. Dan fluisteren we samen: *Het spijt me, mam. Dit is allemaal mijn schuld.* Ze leeft en ademt in mijn borst, één hartslag achter op mijn eigen leven en adem, als een boze echo.

Haar binnenhouden is een fulltimebaan.

Alice weet niets van Na-Bree. Niemand weet het. Zelfs mijn vader niet. *Vooraf* mijn vader niet.

Alice schraapt haar keel; het geluid breekt als een golf tegen mijn gedachten. Hoe lang was ik weg? Een minuut? Twee? Ik richt me weer op hen drieën, gezicht neutraal, muur omhoog. Evan wordt ongemakkelijk in de stilte en flappert eruit: ‘Trouwens, je haar is *echt* badass!’

Zonder te kijken weet ik dat de krullen die uit mijn puff steken wakker en wijd staan, reikend naar de hemel in de vochtige nacht. Ik verstijf, want zijn toon voelt minder als een compliment en meer alsof hij een

grappige curiositeit heeft ontdekt en die curiositeit ben ik, Zwart met mijn zwarte haar. Geweldig.

Alice werpt me een meelevende blik toe die Evan volledig mist, natuurlijk mist hij die. 'Ik denk dat wij hier klaar zijn. Kunnen we gaan?'

Charlotte trekt een pruillip. 'Nog een halfuurtje, beloofd. Ik wil het feest even zien.'

'Ja! Kom kijken hoe ik een PBR shotgun!' Evan slaat een arm om zijn vriendin en trekt haar mee voordat wij kunnen protesteren.

Alice moppert onder haar adem en gaat achter hen aan, hoog stapend over de woekerende planten aan de rand van de bomen. Panicum en fijnstraal vooral. Mijn moeder noemde het altijd 'heksengras' en 'paardenkruid' toen ze me nog planten kon aanwijzen.

Alice is bijna bij de bomen als ze merkt dat ik niet meekom. 'Kom je?'

'Ik zo. Ik wil nog wat sprongen zien.' Ik wijs met mijn duim over mijn schouder.

Ze stampet terug. 'Ik wacht wel bij je.'

'Nee, echt. Ga maar.'

Ze bestudeert me, twijfelend of ze me op mijn woord zal geloven of doorvragen. 'Kijken, niet springen?'

'Kijken, niet springen.'

'Matty.' Haar bijnaam voor me, Matty, van mijn achternaam, trekt iets dieps in mijn borst strak. Oude herinneringen doen dat de laatste tijd, zelfs die niet over haar gaan, en ik haat dat een beetje. Mijn zicht wordt wazig door dreigende tranen en ik moet knippen om Alice weer scherp te zien, bleke gezicht, bril die altijd naar het puntje van haar neus glijdt. 'Ik ik weet dat dit niet is hoe we dachten dat het zou zijn. Hier zijn, op Carolina bedoel ik. Maar ik denk dat je moeder er uiteindelijk wel aan gewend zou zijn geraakt.'

Ik kijk zo ver als het maanlicht toelaat. Aan de overkant vormen boomtoppen een donkere rand tussen groeve en troebele lucht. 'We zullen het nooit weten.'

'Maar'

'Altijd een maar.'

Er sluipt iets hard in haar stem. 'Maar als ze hier was, denk ik niet dat ze zou willen dat jij dat jij'

'Dat ik wat?'

'Dat je iemand anders wordt.'

Ik schop tegen een kiezel. 'Ik moet even alleen zijn. Ga van het feest genieten. Ik kom zo.'

Ze kijkt me aan alsof ze mijn stemming weegt. “Ik haat kleine feestjes, ze dwingen je voortdurend tot inspanning.”

Ik knijp mijn ogen samen, zoekend in mijn geheugen naar de bekende woorden. ‘Heb jij heb jij me net ge-Jane-Austend?’

Haar donkere ogen glinsteren. ‘Wie is hier de literaire nerd? Degene die citeert of degene die het citaat herkent?’

‘Wacht.’ Ik schud mijn hoofd, geamuseerd. ‘Heb je me nu *ge-Star-Warst*?’

‘Nee.’ Ze grijnst. ‘Ik heb je *ge-New-Hoped*.’

‘Komen jullie?’ Charlottes stem schiet als een pijl door het bos. Er ligt nog steeds een vleugje zorg in Alice’ blik, maar ze knijpt in mijn hand voordat ze wegloopt.

Pas wanneer ik het geritsel van haar schoenen in het struikgewas niet meer hoor, laat ik mijn adem ontsnappen. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn.

Hé meisje, zijn jij en Alice goed aangekomen?

Het tweede bericht kwam vijftien minuten later.

Ik weet dat jij onze Dappere Bree bent die klaar was om Bentonville te ontvluchten, maar vergeet ons kleine mensen thuis niet. Maak je moeder trots. Bel als je kunt. Liefs, pap.

Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak.

Ik was klaar om Bentonville te ontvluchten, maar niet omdat ik dapper was. Eerst wilde ik thuisblijven. Dat leek passend, na alles. Maar maandenlang alleen met mijn vader onder één dak wonen maakte mijn schaamte ondraaglijk. Onze rouw geldt dezelfde persoon, maar onze rouw is niet hetzelfde. Het is als die staafmagneten uit de natuurkundes; je kunt gelijke polen tegen elkaar duwen, maar ze willen elkaar niet raken. Ik kan de rouw van mijn vader niet aanraken. Wil dat eigenlijk ook niet. Uiteindelijk verliet ik Bentonville omdat ik te bang was om te blijven.

Ik loop langs de rand van de klif, weg van de menigte, met de groeve links van me. De geur van vochtige aarde en dennen stijgt op bij elke stap. Als ik diep genoeg inadem, blijft de minerale geur van steen achter in mijn keel hangen. Een stap verder en de grond verdwijnt onder mijn voeten; het meer strekt zich breed uit, weerspiegelt de hemel, de sterren en de mogelijkheden van de nacht.

Vanaf hier zie ik waar de springers mee te maken hebben: wat de aar-

de en rotsen ook heeft opengebrouwen om deze groeve te vormen, het heeft een helling van ongeveer dertig graden achtergelaten. Om de wand volledig te ontwijken, moet je snel rennen en ver springen. Geen moment van aarzeling.

Ik stel me voor dat ik ren alsof de maan mijn finishlijn is. Ren alsof ik de woede, de schaamte en het geroddel achter me kan laten. Ik voel bijna de heerlijke brand in mijn spieren, de zoete, sterke rush in mijn aderen, terwijl ik over de rand zweef en het niets in ga. Zonder waarschuwing rekt de kolkende vonk van Na-Bree zich vanuit mijn buik omhoog als een brandende rank, maar dit keer duw ik haar niet weg. Ze ontvouwt zich achter mijn ribben en de hete druk van haar is zo intens dat het voelt alsof ik kan ontploffen.

Een deel van mij wil ontploffen.

‘Dat zou ik niet doen als ik jou was.’

Een droge stem achter me laat me opschrikken; een paar vogels in het bladerdak vliegen krijsend op.

Ik had niemand door het struikgewas horen komen, maar een lange jongen met donker haar leunt nonchalant tegen een boom, alsof hij er al die tijd al stond. Armen over elkaar, zwarte legerkistjes gekruist bij de enkels. Op zijn gezicht ligt een luie minachting, alsof hij niet eens de moeite wil nemen om er echt werk van te maken.

‘Neem me niet kwalijk dat ik stoor. Het leek alsof je op het punt stond van een klif te springen. Alleen. In het donker,’ zegt hij lijsig.

Hij is verontrustend mooi. Zijn gezicht is scherp en aristocratisch, omlijst door hoge, bleke jukbeenderen. De rest van hem lijkt uit schaduw te zijn gesneden: zwarte jas, zwarte broek en inktzwart haar dat over zijn voorhoofd valt en net onder zijn uitgerekte oorlellen krult, waarin kleine zwarte plugs zitten. Hij kan niet ouder zijn dan achttien, maar iets aan zijn trekken hoort niet bij een tiener, de snede van zijn kaak, de lijn van zijn neus. Zijn volkomen stilheid.

De jongen die tegelijk jong en oud oogt, laat me hem bestuderen, maar slechts een moment. Dan heft hij zijn geelbruine blik in een stille uitdaging. Wanneer onze ogen elkaar raken, schiet er een prikkelende schok van mijn hoofd tot mijn hielen, met angst in zijn kielzog.

Ik slik en kijk weg. ‘Ik kan die sprong maken.’

Hij snuift. ‘Van kliffen springen is idioot.’

‘Niemand vroeg jou wat.’ Ik heb een koppige kant die alleen maar sterker wordt door andere koppige mensen, en deze jongen valt daar duidelijk onder.

Ik zet een stap naar rechts. Snel als een kat reikt hij naar me, maar ik draai weg voordat hij me kan vastpakken. Zijn wenkbrauwen schieten omhoog en zijn mondhoek trekt even. 'Ik heb je hier nog niet eerder gezien. Ben je nieuw?'

'Ik ga.' Ik draai me om, maar in twee passen staat hij naast me.

'Weet je wie ik ben?'

'Nee.'

'Ik ben Selwyn Kane.'

Zijn blik stuurt kleine, onzichtbare vonkjes over mijn wang. Ik deins terug en werp mijn hand tussen ons als een schild.

Zijn vingers, te warm, te sterk, sluiten zich meteen om mijn pols. Een tinteling schiet door tot in mijn elleboog. 'Waarom hield je je hand voor je gezicht?'

Ik heb geen antwoord voor hem. Of voor mezelf. Ik ruk aan mijn arm, maar zijn greep is als ijzer. 'Laat los!'

Selwyns ogen worden iets groter en vernauwen zich dan; hij is niet gewend dat iemand tegen hem schreeuwt. 'Voel jij voel jij iets? Als ik naar je kijk?'

'Wat?' Ik trek opnieuw, maar hij houdt me moeiteloos vast. 'Nee.'

'Lieg niet.'

'Ik lieg niet.'

'Stil!' beveelt hij. Felle verontwaardiging laait op in mijn borst, maar zijn ongewone ogen glijden over mijn gezicht. Doven het meteen weer uit. 'Vreemd. Ik dacht...'

Plotseling breken er kreten door de nacht, maar dit keer niet van de klifspringers. We draaien ons allebei naar het bos en daarachter, naar het feest in de open plek. Nog meer geschreeuw en niet het vrolijke, dronken soort.

Een lage grom vlak bij mijn oor. Ik schrik wanneer ik beseft dat het geluid komt van de veeleisende jongen wiens vingers nog steeds om mijn pols zitten. Terwijl hij naar de bomen staart, krult zijn mond in een tevreden glimlach en ontbloot twee hoektanden die bijna zijn onderlip raken. 'Hebbes.'

'Hebbes wie?' eis ik.

Selwyn schrikt, alsof hij me helemaal was vergeten, en laat me met een gefrustreerde grom los. Hij zet het op een lopen en schiet het bos in, een geruisloze schaduw tussen de bomen. Voor ik iets kan zeggen, is hij uit het zicht verdwenen.

Een rauwe gil klinkt vanaf het feest links van me. Op de klif rechts breekt ook paniek uit; springers rennen nu richting de open plek.

Mijn bloed bevriest.
Alice.

Met bonzend hart ren ik naar het begin van het pad om Selwyn te volgen, maar onder het bladerdak is de grond nauwelijks zichtbaar. Drie stappen verder struikel ik en val hard in een braamstruik. Takken schrapen over mijn handpalmen en armen. Ik haal twee trillende ademhalingen. Laat mijn ogen wennen aan het donker. Sta op. Luister naar het geschreeuw van studenten. Dan, adrenaline in mijn aderen, ren ik een halve kilometer de juiste kant op, met snelle maar voorzichtige passen, me afvragend hoe Selwyn in hemelsnaam zo snel door het bos kon bewegen zonder zaklamp.

Wanneer ik de open plek bereik, is het pure chaos. Studenten duwen elkaar opzij om via het smalle pad naar de auto's op de grindplaats te rennen. Achter de bomen slaan motoren aan in een rollende golf. Twee jongens worstelen met biervaten om ze op laadbakken te tillen, terwijl een groepje naast hen probeert de vaten 'lichter' te maken door rechtstreeks uit de slang te drinken. Bij het vuur juicht een kring van twintig studenten met Solo-bekers en telefoons hoog in de lucht. Wat of wie ze ook bekijken, het is Alice niet. Zij zou mij zoeken, zoals ik haar zoek. Ik grijp naar mijn telefoon, maar er zijn geen gemiste oproepen of berichten. Ze moet gek worden van paniek.

'Alice!' Ik speur de menigte af naar haar, naar Charlottes paardenstaart en T-shirt, naar Evans rode haar, maar ik zie ze niet. Een halfnaakte, druipende studente duwt me opzij. 'Alice Chen!' Kampvuurrook hangt dik in de lucht; ik zie bijna niets. Ik wurm me door zwetende, kolkende lichamen, roep haar naam.

Een lange blonde studente kijkt me boos aan wanneer ik te dicht bij haar gezicht schreeuw, en ik kijk net zo boos terug. Ze is mooi zoals een goed onderhouden dolk mooi is: scherp, glanzend, allemaal hoeken. Een tikje preuts. Precies Alice' type. *Verdomme*, waar is ze?

'Iedereen weg voordat iemand de politie belt!' roept het meisje.
De politie?

Ik kijk op net wanneer de kring met Solo-bekers uiteenvalt. Het duurt maar een seconde om de oorzaak van de eerdere gillen te zien en te begrijpen waarom iemand de politie zou bellen: een gevecht. En geen kleintje. Vier dronken, *enorme* jongens rollen en slaan in een kluwen over de grond. Waarschijnlijk footballspelers, net uit de voorseizoen-training en opgejaagd door adrenaline, bier en weet-ik-veel-wat. Een

van de reuzen heeft de shirtkraag van een ander vast; de stof staat zo strak dat ik de naad hoor scheuren. Een derde staat overeind, haalt uit voor een trap tegen de buik van de vierde.

Het is alsof ik gladiatoren zie vechten, alleen dragen ze geen harnas maar lagen spieren, hebben ze halzen zo dik als mijn dijën, en in plaats van wapens zwaaien ze met vuisten ter grootte van grapefruits. De wolk van stof die ze hebben opgejaagd vult de lucht met rook en gruis, waardoor ik bijna het flikkeren van licht en beweging boven hun hoofden mis.

Wat de...?

Daar! Weer. Boven de jongens zweeft iets dat glinstert en danst. Iets groenig-zilvers dat duikt, draait en soms half doorzichtig wordt, als een hologram dat hapert.

Het beeld trekt aan een draad van herinnering. Dat glinsteren van licht... en het gevoel erbij, slaan me de adem uit de longen.

Dit heb ik eerder gezien. Alleen weet ik niet *waar*...

Ik draai me hijgend om naar de student naast me, een jongen met grote ogen in een Tar Heels-T-shirt. 'Zie jij dat?'

'Bedoel je die klojo's die om niks staan te vechten?' Hij tikt op zijn telefoon. 'Ja. Waarom denk je dat ik film?'

'Nee, dat... dat licht.' Ik wijs naar het flikkeren. 'Daar!'

De jongen speurt de lucht af; dan verschijnt er een scheve glimlach op zijn gezicht. 'Heb je wat gerookt of zo?'

'Kom op!' Het blonde meisje duwt zich door de kring toeschouwers en gaat met haar handen in haar zij tussen de vechters en de menigte staan. 'Tijd om te gaan!' De jongen naast me wuift haar weg. 'Ga uit beeld, Tor!'

Tor rolt met haar ogen. 'Je moet hier weg, Dustin!' Haar felle blik jaagt de meeste omstanders uiteen.

Het *ding* is er nog steeds, boven het hoofd van het blonde meisje. Mijn hart bonst terwijl ik de scène opnieuw in me opneem. Niemand lijkt de zilverachtige massa te zien die boven de jongens zweeft en klappert of niemand kan haar zien. Koude angst kruipt mijn maag in.

Rouw doet vreemde dingen met iemands hoofd. Dat weet ik. Een paar weken na de dood van mijn moeder zei mijn vader op een ochtend dat hij dacht dat hij haar kazige grits op het fornuis kon ruiken, mijn lievelingsontbijt en haar specialiteit. En eens hoorde ik haar in de gang neurien. Iets zo alledaags en klein dat het even leek alsof de afgelopen weken slechts een nachtmerrie waren geweest, en ik nu wakker was en zij leefde. De dood gaat sneller dan onze hersenen.

Ik adem de herinneringen weg, knijp mijn ogen dicht en open ze weer. *Niemand anders kan dit zien*, denk ik, terwijl ik de groep nog één keer afspeur. Niemand...

Behalve de gestalte aan de overkant van het vuur, half verscholen tussen twee eikenstammen. Selwyn Kane.

Hij staart omhoog, zijn blik berekenend. Geërgerd. Zijn scherpe ogen volgen ook de vorm die er wel en niet is. Lange vingers trillen langs zijn zij, zilveren ringen flitsen in de schaduw. Zonder waarschuwing, door de slierten rook die in golven boven het kampvuur opstijgen, vinden Selwyns ogen de mijne. Hij zucht. *Echt*. Alsof, nu dat hologramachtige wezen hier is, ik hem verveel.

Verontwaardiging schiet door mijn angst heen.

Zonder zijn blik los te laten, maakt hij een korte, scherpe beweging met zijn kin, en een meedogenloze klap van onzichtbare elektriciteit slaat als een touw om mijn lichaam en rukt me achteruit, weg van de jongen en het *ding*. Zo hard en zo snel dat ik bijna val. Zijn mond beweegt, maar ik hoor hem niet.

Ik verzet me, maar het touw reageert; een strakke pijn bloeit in mijn lichaam op tot één enkel woord:

Ga weg.

Het woord verschijnt in mijn hoofd alsof het altijd al van mij was en ik het gewoon vergeten was. Het bevel brandt achter mijn ogen en eechoot als een klokslag diep in mijn borst tot het het enige is wat ik nog hoor. Het vult mijn mond en neus met duizelingwekkende geuren, eerst rook, daarna kaneel. De drang om te vertrekken verzadigt mijn hele wereld, zo zwaar dat mijn oogleden dichtvallen.

Wanneer ik ze weer open, sta ik al met mijn gezicht naar de parkeerplaats.

Een adem later loop ik weg.

NASCHRIFT

In veel opzichten is Bree's verhaal mijn verhaal. Toen mijn eigen moeder stierf, ontdekte ik dat ik de derde generatie op rij was van dochters die hun moeder op jonge leeftijd verloren. Voor zover we weten. Dit besef kwam plotseling en razendsnel en leek onmogelijk – en dat was precies het moment waarop Bree en *Legendborn* vorm begonnen te krijgen.

De dood zit vol vreemde ironieën; als kind had ik soms wel eens de wond van mijn moeder gezien, maar niet de aard ervan begrepen. Het kostte me haar verlies om die wond als rouw te herkennen, en natuurlijk was het juist de gebeurtenis die me hielp haar beter te begrijpen, die haar van me afnam. Ik wilde ervaringen uitwisselen, maar zo werkt mijn verhaal niet. In plaats daarvan schreef ik mijn eigen verklaring.

Om de magie en het erfgoed te creëren die Bree's vragen beantwoorden, nam ik het patroon van verlies in mijn moederlijke lijn en weefde dat patroon in de bovennatuurlijke eigenschappen van de vrouwen in mijn familie. Bree's verhaal is, in de kern, een verhaal over iemand die de rol van de dood in haar leven wil begrijpen. Het gaat over Zwart moederschap en Zwart dochterschap. Maar het is ook het verhaal van iemand die heel graag haar moeder en voorouders wil begrijpen en eren.

ROUW EN TRAUMA

Legendborn behandelt verschillende vormen van trauma. Bree's rouwgerelateerde trauma komt rechtstreeks uit mijn eigen ervaringen. In het boek lijdt ze aan acute traumatische rouw, posttraumatische stressstoornis (PTSS) en vroege symptomen van Persistent Complex Bereavement Disorder (PCBD), wat mijn huidige niet-professionele begrip van deze aandoeningen weerspiegelt; PCBD is een relatief recente toevoeging aan de handboeken voor professionals, zoals de *DSM-5*. In mijn geval duurde het een jaar na mijn moeders dood voor ik de steun van een rouwspecialist zocht, en tien jaar voor ik gerichte rouwtherapie begon

bij een traumaprofessional. In de tussentijd verloor ik zowel mijn biologische vader als de vader die me opvoedde. Een reden waarom ik *Legendborn* schreef, is omdat ik hoop bewustzijn te creëren voor deze soms samengaande aandoeningen, vooral wanneer ze ontstaan door het verlies van een ouder en/of bij jonge mensen. Velen leven met deze stoornissen, zonder diagnose, en lijden in stilte vanwege hoe onze samenleving omgaat met rouw en dood. Velen keren zich af van dit soort lijden, zelfs zij die zelf lijden. Als je je daarin herkent, weet dan dat je niet alleen bent en dat trauma behandelbaar is.

Legendborn behandelt ook: intergenerationeel trauma ervaren door nazaten van tot slaaf gemaakten, de manieren waarop trauma kan opduiken tussen ouders en kinderen, en de erfenis van raciaal trauma, onderdrukking en veerkracht.

ROOTCRAFT

Naast het putten uit mijn eigen leven om het fictieve magiesysteem van rootcraft te creëren, liet ik me inspireren door de Afrikaans-Amerikaanse geschiedenis en spirituele tradities. In het bijzonder richtte ik me op rootwork, ook bekend als hoodoo of conjure. Rootwork is ontwikkeld door tot slaaf gemaakte Afrikanen en hun nazaten onder de Amerikaanse bezitsslavernij, en is te volgen vanaf zijn historische oorsprong tot diverse hedendaagse praktijken in Afro-Amerikaanse gemeenschappen.

Rootwork is geen gecentraliseerde traditie, en beoefenaars uit verschillende families, regio's en tijden hebben hun eigen visie op hoe het eruitziet. Er zijn wel gemeenschappelijke aspecten, waarvan veel ook voorkomen in andere tradities en religies, inclusief die met wortels in West-Afrika. 'Rootcraft' in *Legendborn* leent vier van deze gemeenschappelijke elementen: verering van voorouders en gemeenschap met hen, ritueel gebruik van organische materialen, natuurgeneeskunde en healing, en thema's van bescherming.

Rootwork is een historische en levende volkstraditie en spirituele praktijk, maar het is niet de praktijk in mijn boek. Hoewel de rootcraft-magie die Bree in het boek ontdekt fictief is, koos ik ervoor de term 'root' te gebruiken in *Legendborn* om vier redenen:

- Om dit type van organische voorouderlijke magie te onderscheiden van de magie van de Orde.

- Vanwege de kracht van dit woord in mijn gemeenschap; beeldspraak met wortels komt voor in Zwarte muziek, popcultuur en film.
- Omdat het voor mij en veel andere Zwarte mensen in het Amerikaanse Zuiden voelt alsof de grond zelf waarop dit land is opgebouwd, doordrenkt is met het erkende en niet-erkende bloed, zweet en de tranen van tot slaaf gemaakte Afrikanen en hun nazaten. In de feiten is dat trouwens ook zo.
- Om te hinten naar de oplossing voor Bree's strijd in het boek, die bestaat uit het herkennen van de levende aard van liefde in haar leven, naast de dood, en letterlijk ondergronds te gaan om de waarheid van haar oorsprong te vinden.

GESCHIEDENIS VAN UNC-CHAPEL HILL

Wanneer ik over *Legendborn* praat, noem ik vaak Koning Arthur en wanneer ik voor het eerst verliefd werd op Arthuriaanse legendes. (Dat was in 1995, overigens, met Susan Coopers *The Dark is Rising*-serie.) Ik zeg ook dat het gaat over hoe rouw en geschiedenis naast ons lopen. UNC-Chapel Hill is vele dingen: mijn alma mater (tweemaal), een geliefd epicentrum voor enkele van mijn favoriete herinneringen, de oudste openbare universiteit in het land die studenten toeliet en liet afstuderen, een plek van lokale en nationale geschiedenis, een school die heel ontspannen vol loopt met geheime genootschappen, en onmiskenbaar een campus en gemeenschap die nog steeds worstelt met haar diepe banden met slavernij.

Legendborn is een hedendaagse fantasie die zich afspeelt op een echte locatie met een echte geschiedenis. Ik verzon de Orde van de Ronde Tafel en Early College. De begraafplaats is echt, maar ik voegde mausoleums toe. Ik nam wat vrijheden met Battle Park en de campusgeografie. Het *Unsung Founders Memorial* bestaat echt, maar ik verplaatste de locatie. Het standbeeld van Carr bestaat niet, maar het Confederatie-monument bekend als Silent Sam stond meer dan honderd jaar op de campus van Carolina en was decennialang onderwerp van debat en protest tot het in 2018 door activisten werd neergehaald.

Sommige van de pijnlijkste verhalen in het boek zijn feiten: de ongemarkeerde, geschonden en gesegregeerde graven; de openlijke wreedheid van de echte Julian Carr tegenover een naamloze vrouw; dat Zwarte

studenten leven en leren op een campus gebouwd door tot slaaf gemaakten, die gevangen werden gehouden door gevierde mannen die ook ons tot slaaf hadden willen maken. Deze feiten en monumenten hebben hun weerspiegeling op andere plekken en scholen, en ik hoop dat het licht erop blijft schijnen.

KONING ARTHUR

Als ik Arthurs begin moet aanwijzen, zou ik naar Wales kijken. Toch zou ik nooit al mijn bronnen voor Arthuriaanse verhalen en legendes kunnen opsommen. Zoals Nick zegt: vijftienhonderd jaar is heel lang! Arthuriana kan vele dingen omvatten, en heeft altijd uitgenodigd tot (her)uitvinding. Arthur bestaat in een netwerk van verhalen; er is niet één verhaal, geen heilige tekst, geen definitieve versie, niet één enkele stem. In plaats daarvan zijn er vele versies van vele legendes, herinterpretaties en vertellingen. Beschouw *Legendborn* als een bijdrage tot die verzameling.

Voor mij vertegenwoordigt Arthur de basis van de westerse legenden. Arthuriana is een kans om onszelf te heroriënteren naar de verhalen die we bewaren... en te herontdekken wie legendarisch mag zijn.

Lees ook het volgende deel

BLOODMARKED

Verschijnt najaar 2026